

Sygn. akt: I C 732/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lipca 2018 roku w S.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.,

przeciwko J. L.,

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. L. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 2.195,82 (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt dwa grosze) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,

II. umarza postępowanie w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.230 (jeden tysiąc dwieście trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Szczytnie kwotę 133,73 (sto trzydzieści trzy złote siedemdziesiąt trzy grosze) złote tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Szczytnie

Sygn. akt I C 732/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. L. domagał się zasądzenia kwoty 2.235,90 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto domagał się zwrotu kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwany zawarł z (...) Towarzystwem (...) S.A. umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na okres 12 miesięcy, której potwierdzeniem była polisa o nr (...). Umowa dotyczyła pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...). Ochrona ubezpieczeniowa obejmowała okres od dnia 10 czerwca 2014 roku do dnia 9 czerwca 2015 roku. Pozwany zobowiązał się do uiszczenia składki ubezpieczeniowej w ratach, czego nie uczynił, przez co powstało zadłużenie na kwotę 1.994,98 złotych.

Powstała w ten sposób wierzytelność (...) Towarzystwo (...) S.A. zbył następnie na rzecz powoda na podstawie umowy cesji z dnia 18 grudnia 2015 roku.

W dniu 21 października 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przeciwko J. L..

Pozwany J. L. w ustawowym terminie złożył sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W treści sprzeciwu przyznał, że zawarł umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dla pojazdu B. (...) o nr rej. (...) oraz że składka ubezpieczeniowa miała być uiszczona w ratach. Pozwany wskazał, iż opłacił pierwszą z nich, zaś kolejne raty nie były płacone, z uwagi na fakt, że po pięciu dniach od zawarcia umowy w/w samochód został sprzedany, wobec czego pozwany nie miał obowiązku uiszczenia kolejnych rat.

W związku z powyższym postanowieniem z dnia 16 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził utratę przez nakaz zapłaty mocy w całości i przekazał rozpoznanie sprawy sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

Po przekazaniu sprawy tut. Sądowi powód cofnął powództwo o kwotę 40,08 złotych, wnosząc ostatecznie od zasądzenie od pozwanego kwoty 2.195,82 złotych. Nadto podniósł, iż pozwany nie wykazał, aby poinformował (...) Towarzystwo (...) S.A. o sprzedaży pojazdu, a to na nim jako sprzedawcy pojazdu spoczywał ten obowiązek, zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Pozwany J. L. konsekwentnie wnosił o oddalenie powództwa, podając, iż kilkakrotnie zawiadamiał zarówno ubezpieczyciela jak i agenta ubezpieczeniowego o fakcie zbycia pojazdu.

Sąd ustalił, co następuje:

J. L. zawarł z (...) Towarzystwem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dotycząca samochodu osobowego marki B. (...) o nr rej. (...) na okres od 10 czerwca 2014 roku do 9 czerwca 2015 roku. Zawarcie umowy zostało potwierdzone polisą nr (...). Zgodnie z zawartą umową składka z tytułu ubezpieczenia miała być uiszczona w czterech ratach: pierwsza rata w kwocie 997,48 złotych z terminem płatności 10 czerwca 2014 roku oraz pozostałe 3 raty w kwocie po 997,49 złotych z terminem płatności odpowiednio 10 września 2014 roku, 10 grudnia 2014 roku, 10 marca 2015 roku.

(dowód: polisa z dnia 10 czerwca 2014r. k. 39)

J. L. opłacił dwie raty dokonując wpłat : w dniu 14 lipca 2014 roku kwoty 997,48 złotych i w dniu 10 marca 2015 roku kwoty 1.026,98 złotych.

(dowód: potwierdzenie przelewu z dn. 10.03.2015r. k. 52, potwierdzenie wpłaty z dn. 14.07.2014r. k. 53)

W dniu 17 grudnia 2014 roku J. L. zbył na rzecz K. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), samochód osobowy marki B. (...) za kwotę 121.000 złotych. O tym fakcie J. L. poinformował agenta ubezpieczeniowego P. O. (1).

(dowód: umowa sprzedaży samochodu k. 54, oświadczenie k. 82, zeznania świadka P. O. (1) k. 70-70v - nagranie 00:02:21-00:15:16)

(...) Towarzystwo (...) S.A. w W. umowę sprzedaży pojazdu z dnia 17 grudnia 2014 roku otrzymała w dniu 22 grudnia 2015 roku.

(dowód: pismo z dn. 21 maja 2018r. k. 78)

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2015 roku nr (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. przeniósł na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelności wobec ubezpieczających z tytułu niezapłaconych składek ubezpieczeniowych, wynikających z zawartych ze Zbywcą umów ubezpieczenia, w tym umów ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów oraz umów ubezpieczenia nieruchomości, szczegółowo określonych w Załączniku nr 4 do umowy. Wśród nabytych przez powoda wierzytelności znajdowała się wierzytelność wobec J. L. w kwocie 1.994,98 złotych z tytułu polisy o nr (...).

(dowód: wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności (...) k. 35-37, wyciąg z załącznika do umowy k. 38)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo po jego ostatecznym sprecyzowaniu w piśmie z dnia 6 grudnia 2017 roku zasługiwało co do zasady, jak i co do wysokości na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 k.c.). Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. w dniu 18 grudnia 2015 roku umowy sprzedaży wierzytelności wynikających z tytułu niezapłaconych składek ubezpieczeniowych, wynikających z zawartych z (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. umów ubezpieczenia, w tym umów obowiązkowych ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów.

Powód swoje roszczenie wywodził z zawartej przez pozwanego i wierzyciela pierwotnego umowy ubezpieczenia OC pojazdu marki B. o nr rej. (...). Fakt zawarcia umowy oraz jej warunki nie były kwestionowane przez pozwanego, a nadto zostały potwierdzone przedłożoną przez powoda polisą nr (...). Pozwany w toku postępowania podnosił konsekwentnie, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem nie był on zobowiązany do uiszczenia pozostałych rat składki z uwagi na zbycie pojazdu objętego ochroną ubezpieczeniową.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Zgodnie natomiast z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz. 473) – w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy ubezpieczenia OC, posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu. Posiadacz pojazdu mechanicznego, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu ponosi odpowiedzialność wobec zakładu ubezpieczeń za zapłatę składki należnej za okres od dnia, w którym nastąpiło

przeniesienie na niego prawa własności pojazdu. Posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, ponosi solidarną odpowiedzialność z posiadaczem pojazdu, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, za zapłatę składki należnej zakładowi ubezpieczeń za okres od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia przez niego zakładu ubezpieczeń o zbyciu pojazdu oraz danych jego obecnego posiadacza.

Odnosząc treść przywołanych przepisów do zarzutów podniesionych przez pozwanego wskazać należy, że to na pozwanym - zgodnie z wyrażoną w art. 6 k.c. zasadą rozkładu ciężaru dowodu - spoczywał ciężar wykazania, że powiadomił na piśmie ubezpieczyciela - pierwotnego wierzyciela (...) o zbyciu pojazdu w terminie wskazanym w art. 32 ust. 1 w/w ustawy, bowiem to pozwany z tego faktu wywodził skutki prawne w postaci braku obowiązku zapłaty składki ubezpieczeniowej dochodzonej przez powoda.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom pozwanego, pojazd został przez niego zbyty po upływie ponad 6 miesięcy od daty zawarcia umowy ubezpieczenia. Z tych względów pozwany uiszczył dwie raty składki ubezpieczeniowej. Pozostałych dwóch rat pozwany nie uiszczył, twierdząc, że z uwagi na zbycie pojazdu nie jest już zobowiązany do ich zapłaty. Pozwany J. L. w żaden sposób nie wykazał jednak, że poinformował wierzyciela pierwotnego o tym fakcie, a to na nim jako na zbywcy pojazdu spoczywał ten obowiązek. Wprawdzie na rozprawie w dniu 14 listopada 2017 roku pozwany przedłożył oryginał umowy sprzedaży samochodu, jednakże nie można z tego wysnuć wniosku, że umowa ta została dostarczona również ubezpieczycielowi. Pozwany twierdził, że zawiadamił ubezpieczyciela telefonicznie, nadto wysyłał dwukrotnie umowę elektronicznie, a także przekazał umowę agentowi ubezpieczeniowemu P. O. (2), aby ten przekazał ten dokument w jego imieniu towarzystwu ubezpieczeń. Świadek P. O. (2) przyznał, iż pozwany dostarczył mu umowę sprzedaży pojazdu, jednakże nie wskazał dokładnej daty kiedy to nastąpiło. Świadek twierdził również, że kilkukrotnie przekazywał ubezpieczycielowi pierwotnemu umowę drogą mailową, ale z uwagi na upływ czasu nie dysponuje potwierdzeniem wysłania pisma. Wskazać jednak należy, iż w świetle pisma otrzymanego od towarzystwa ubezpieczeń (...), z którego wynika, że umowa kupna sprzedaży z dnia 17 grudnia 2014 roku dotycząca pojazdu matki B. (...) o nr rej. (...) zawarta pomiędzy J. L. a C. K. W. wypłynęła do (...) w dniu 22 grudnia 2015 roku, zeznania zawnioskowanego świadka oraz twierdzenia pozwanego nie mogą zasługiwać na uwzględnienie.

Mając zatem na uwadze zgromadzony materiał w sprawie oraz argumentację pozwanego Sąd przyjął, że po sprzedaży ubezpieczonego pojazdu wierzyciel pierwotny nie został poinformowany o przeniesieniu prawa własności tego pojazdu na inną osobę jak również, że umowa ubezpieczenia OC nie została mu wypowiedziana. W konsekwencji należało uznać, że pozwany – mimo zbycia pojazdu – stosownie do treści przytoczonego wyżej art. 32 ust. 4 ustawy, jest zobowiązany do pokrycia pozostałych dwóch rat składki określonych w umowie na kwotę 1.994,98 złotych oraz kwoty 240,92 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych i odsetek ustawowych naliczonych od terminów wymagalności poszczególnych rat.

Podsumowując powyższe rozważania i uznając powództwo za zasadne Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz. 473) - zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.195,92 zł, zaś na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie od w/w kwoty od dnia 5 lipca 2016 roku (tj. od dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

W punkcie II wyroku Sąd umorzył postępowanie w pozostałej części, co do której powód cofnął powództwo.

Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r., poz. 265 t.j.) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu, zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej postępowanie na rzecz powoda kwotę 1.230 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się: kwota 1.200 zł z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego i kwota 30,00 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu. Faktu poniesienia pozostałych kosztów, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, powód nie wykazał.

W punkcie IV Sąd rozstrzygnął o nieuiszczonych kosztach sądowych w postaci kosztów stawienia świadka w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...)

3. (...)

S., (...)